

Sted. Det blev navnlig dengang udtalt af den ærede Minister, „at det var vanskeligt for os her at bedømme de Forhold, der derved kom i Betragtning; hvergang der var Tale om Udgifter og Indtægter fra de dansk-vestindiske Der, og Rigsdagen eller Rigsraadet skulde tage Beslutning derom, følte man sig i en overordentlig vanskelig Situation og havde vundet ved at se, hvorvidt det, der var foreslaaet, var det Rette, eller om man deri skulde vedtage nogen Forandring“. Den samme Vanskelighed bestaar endnu og i et endnu stærkere Forhold, da vi i en Række af Aar ikke have haft at beskæftige os med de vestindiske Anliggender. Den Koloniallov, der, som jeg nævnte, blev forelagt i 1863, gav Dernes Repræsentation en større Andel i Bestyrelsen af de offentlige Anliggender end den, det tidligere Kolonialraad havde haft. Den adskilte paa samme Tid Dernes Finantser indbyrdes og fra Moderlandets saaledes, at hver af Hovedøerne, St. Croix paa den ene Side og St. Thomas med St. Jan paa den anden Side, kom til at danne en Kommune, som fik finantziel Selvstændighed, det vil sige, der blev den tillagt de Indtægter, som Statskassen tidligere havde oppebaaret, her, tilligemed den Indtægt, som Landkassen havde oppebaaret. Derimod blev det ved Kolonialloven bestemt, at de ogsaa selv skulde afholde alle Udgifter. Denne Ordning blev vedtagen efter Forhandling med det sælles Kolonialraad, som i denne Anledning mødte fuldtalligt, medens ved tidligere Leiligheder Medlemmerne fra St. Thomas ikke havde kunnet møde, men da det her gjaldt om at vedtage en endelig Koloniallov, mødte disse Medlemmer, og Kolonialraadet var altsaa fuldtalligt eller saa omtrent. De gave da deres Minde til denne Ordning. Det fremtræder i Motiverne til Kolonialloven meget bestemt, at Hovedtanken i denne var den, at Derne skulde have finantziel Selvstændighed, og at paa den vilde man da bygge Udviklingen af deres offentlige Forhold i det Hele taget. Det blev ogsaa meget bestemt udtalt i Motiverne, at der her efter ikke kunde blive Tale om at

dække noget Underfynd paa Derne men at der kun kunde blive Tale om at bestemme det Tilfynd, som Derne skulde yde til Moderlandets Finantser. Det findes gjentagende fremhævet og de væsentlige Uttringer, som have Gensyn dertil, ville findes særlig aftrykte i den Sammenstilling, der som Bilag A. ledsager denne Betænkning, og hvor disse Uttringer indtage Spalten tilvenstre.

Jeg skal tillade mig at oplæse blot nogle faa Sætninger, som det her kommer an paa. Ved den 28de Januar 1862 at forelægge en Række mer eller mindre indgribende Lovforslag udtalte Finantsministeren blandt Andet „at det, man skulde stræbe hen til, var, at Derne kom til at staa for sig selv i finantziel Henseende;“ han bemærkede ogsaa: „Vi kunne ikke ønske, at disse Besiddelser skulde afgive nogen egentlig regelmæssig Indtægt til Staten, men vi kunne heller ikke ønske, at de skulde forvolde os nogen betydelig Udgift“. Ved i 1863 at forelægge Kolonialloven yttrede Ministeren: „Forslaget gaar ud paa, at Derne i Fremtiden skulle oppebære alle de Indtægter, som hidtil ere tilflydte Statskassen under Kolonialbudgettet, og ligeledes afholde alle de Udgifter, som hidtil have været afholdte af Statskassen under Kolonialbudgettet, men at de derhos skulde udrede et Bidrag til Monarkiets fælles Fornødenheder, et fast Bidrag, der skal bestemmes for en vis Aarrække ved Lov, og som nu her er foreslaaet fastsat til en bestemt Sum for 10 Aar“. — Det hed ogsaa i Motiverne, at de vestindiske Ders Forhold ansaas for at være af den Besskaffenhed, „at der kan gives dem en selvstændig finantziel Stilling, idet de ville være istand til ved deres egne Indtægter at bære alle Udgifterne ved deres indre Anliggender, saaledes at der ikke bliver Spørgsmaal om Dækningen af nogen Underbalance af Moderlandets Finantser“, og længere nede hedder det: „Hi kun herved bliver det muligt, idet man definitivt opgiver den, som foran berørt, endnu i Theorien